

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zelenky a přísedících Gertrudy Kulíkové a Jiřiny Pletichové ve věci žalobce: [REDACTED], nar. [REDACTED] bytem trvale [REDACTED], pro doručování: [REDACTED], zastoupen JUDr. Karlem Davidem, advokátem se sídlem Sladkovského 1640, 440 01 Louny, proti žalované: **ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s.**, IČ 62741772, se sídlem Záluží 2, 436 01 Litvínov, zastoupené Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty 28, 150 00 Praha 5, **o zaplacení 1.920.000,- Kč** t a k t o :

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhá, aby žalované bylo uloženo zaplatit mu na náhradě mzdy za období od 01.01.1999 do 31.12.2003 částku 1.920.000,- Kč, se zamítá.
- II. Česká republika – Okresní soud v Mostě je povinna zaplatit JUDr. Karlu Davidovi, advokátu v Lounech, zapsanému v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod evidenčním číslem 1477, za zastupování žalobce v řízení před soudem prvního i druhého stupně na odměně, náhradě hotových výdajů a na náhradě za daň z přidané hodnoty částku ve výši 19.801,50 Kč.
- III. Žalované se právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 25.7.2006 (dále též jen „krajský soud“) domáhal se žalobce, aby soud společnosti CHEMOPETROL, a. s. jako první žalované, a společnosti ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s. jako druhé žalované, uložil zaplatit mu náhradu nemajetkové újmy ve výši 5 mil. Kč a aby druhé žalované uložil uhradit mu

majetkovou újmu vycházející z průměrné žalobcovy mzdy ve výši 30.000,- Kč měsíčně v celkové výši 2.880.000,- Kč (což odpovídá náhradě mzdy za 96 měsíců).

Uplatněné nároky odůvodnil tím, že první žalovaná s ním v roce 1995 pod nepravdivou záminkou ukončila pracovní poměr, uvedená výpověď byla následně soudy určena za neplatnou - žalobce odkazuje na řízení vedené u Okresního soudu v Mostě (dále též jen „okresní soud“) pod sp. zn. 17 C 1708/95 (správně 14 C 1708/95). Společnost CHEMOPETROL, a. s. ho však odmítla zaměstnat s tím, že žalobce se od 1.12.1996 stal zaměstnancem společnosti ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s., na kterou se část společnosti CHEMOPETROL, a. s. od 1.1.1996 přetransformovala. Druhá žalovaná ho však rovněž odmítla zaměstnat, následně se žalobce opět obrátil na soud, který rozhodl, že druhá žalovaná je povinna žalobci přidělovat práci (žalobce odkazuje rozhodnutí Okresního soudu v Mostě č.j. sp. zn. 9 C 6192/2000-80 a Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 12 Co 646/2003-93), k čemuž však nedošlo s odkazem na to, že ztratil odbornou způsobilost. Žalobce pak byl pod pohrůžkou výpovědi z pracovního poměru z důvodu neomluvených absencí donucen podepsat s druhou žalovanou pro něj nevýhodnou dohodu o skončení pracovního poměru s tím, že mu druhá žalovaná vyplatí náhradu mzdy za jeden rok. Řízení zahájené touto žalobou bylo vedeno krajským soudem pod sp. tzn. 34 C 53/2006 a jeho usnesením ze dne 7.7.2008, č.j. 34 C 53/2006-21, bylo řízení proti první žalované pro překážku rei iudicatae, pokud jde o žalobu o ochranu osobnosti s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích, zastaveno. Usnesením krajského soudu ze dne 6.1.2009, č.j. 34 C 53/2006-27, bylo řízení o nároku na náhradu ušlé mzdy, jehož účastníkem na žalované straně byla ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s., vyloučeno k samostatnému řízení a dále v něm pokračováno pod sp.zn. 34 C 1/2009. Tato věc pak byla krajským soudem podle § 104a občanského soudního řádu (dále jen „OSŘ“) předložena Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti a následně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 31.3.2009, č.j. Ncp 515/2009-34, rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci vedené Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. 34 C 1/2009 jsou příslušné krajské soudy, neboť jde o náhradu - ušlý zisk, která vznikla v souvislosti s neoprávněným zásahem do osobnostních práv žalobce a jde tak o věc ochrany osobnosti (tak odůvodnění uvedeného usnesení). Dalším podáním doručeným krajskému soudu v této věci dne 24.11.2010 žalobce mimo jiné navrhnul, aby soud uložil žalované vyplatit mu požadovanou náhradu mzdy za období od 1.1.1996 do 10.11.2004 ve výši 2.880.000,- Kč v souladu s ustanovením § 69 odst. 1 zákoníku práce (1), na základě doporučení ČSSZ zpětně rozpočítat objem ušlé mzdy za jednotlivé měsíce a roky na příslušné evidenční listy důchodového zabezpečení tak, aby tyto mohly být zohledněny při výpočtu žalobcova důchodu (2) vydat žalobci zápočtový list s uvedením důvodu ukončení pracovního poměru a s pracovním posudkem (3). Usnesením krajského soudu ze dne 29.11.2010, č.j. 34 C 1/2009-96 bylo tomuto návrhu částečně vyhověno tak, že byla připuštěna změna žaloby v tom ohledu, že žalobce nadále v řízení uplatňuje nárok na náhradu ušlé mzdy za období od 1.1.1996 do 10.11.2004 ve výši 2.880.000,- Kč a nárok na vydání zápočtového listu s uvedením důvodu ukončení pracovního poměru a s pracovním posudkem; pokud jde o shora uvedený návrh na připuštění změny sub (2), tato změna připuštěna nebyla. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 6.12.2010 a následně krajský soud podle § 104a OSŘ opětovně předložil věc

Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti s tím, že po připuštění změny žaloby k projednání a rozhodnutí věci není příslušný. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 5.12.2011, č.j. Ncp 3057/2010-105, rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci jsou dle § 9 odst. 1 OSŘ příslušné okresní soudy (I.) a že (II.) po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena k dalšímu řízení Okresnímu soudu v Mostě. Tak se i stalo a postoupením věci u Okresního soudu v Mostě bylo vedeno pod sp. zn. 45 C 172/2012.

Další žalobou podanou u krajského soudu dne 19.8.2010 ve znění jejího upřesnění a doplnění podáním doručeným krajskému soudu dne 13.9.2010 domáhal se žalobce, aby žalované bylo uloženo uhradit mu nemajetkovou újmu ve výši 5.000.000,- Kč, zaplatit mu na náhradu ušlé mzdy za období od 1.1.1996 do 10.11.2004 částku 3.360.000,- Kč a vydat zápočtový list a pracovní posudek. Žalobu odůvodnil tím, že v roce 1995 mu byla žalovanou, která byla v té době součástí společnosti CHEMOPETROL, a. s., neoprávněně dána výpověď z pracovního poměru pro údajné hrubé porušení pracovní kázně. Uvedl, že Okresní soud v Mostě pod sp. zn. 14 C 708/95 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 9 Co 245/1997 o žalobě rozhodl tak, že určil neplatnost rozvázání pracovního poměru. Žalovaná ho však nadále odmítala zaměstnat s tím, že se k 1.1.1996 vyčlenila ze společnosti CHEMOPETROL, a. s. a přetransformovala se na samostatný právní subjekt ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s. Až na základě určovací žaloby, kterou byl žalobce nucen podat, určil Okresní soud v Mostě (sp. zn. 9 C 6192/2000) „v součinnosti s rozsudkem odvolacího soudu“, že žalobcovým zaměstnavatelem je skutečně ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s. a určil jí povinnost žalobce dále zaměstnávat. Mzda, která žalobci ušla od 1.1.1996 do 10.11.2004, kdy byl donucen ukončit s žalovanou pracovní poměr po odpočtu částky, kterou mu vyplatila, činí 3.360.000,- Kč. Usnesením krajského soudu ze dne 22.9.2010, č.j. 34 C 178/2010-6, bylo řízení ohledně uplatněného nároku na zaplacení částky 3.360.000,- Kč z důvodu litispendence (mezi stejnými účastníky o stejný nárok dříve zahájeného sporu projednávaného krajským soudem pod sp.zn. 34 C 1/2009) zastaveno s tím, že nadále bude pokračováno ve sporu o náhradu nemajetkové újmy ve výši 5.000.000,- Kč, vydání pracovního posudku a zápočtového listu. Dalším usnesením krajského soudu ze dne 12.1.2011, č.j. 34 C 168/2010-7 bylo řízení o vydání pracovního posudku a zápočtového listu vyloučeno k samostatnému řízení, ve kterém pak bylo pokračováno pod sp. zn. 34 C 11/2011 a následně krajským soudem byla věc podle § 104a odst. 2 OSŘ předložena Vrchnímu soudu v Praze s tím, že krajský soud není k projednání věci ve vztahu k uplatněným pracovněprávním nárokům věcně příslušný; usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7.10.2011, č.j. Ncp 1046/2011-14, bylo rozhodnuto, že k projednání věci ve vztahu pracovněprávním nárokům jsou příslušné okresní soudy. Pak krajským soudem byla věc postoupena Okresnímu soudu v Mostě a u něj věc vedena pod sp. zn. 45 C 255/2012.

Obě tyto postoupené věci pak byly okresním soudem podle § 112 odst. 1 OSŘ v zájmu hospodárnosti řízení usneseními ze dne 20.2.2014 spojeny ke společnému řízení pod sp. zn. 45 C 172/2012.

V řízení před okresním soudem vzal žalobce žalobu zpět, pokud jde o náhradu mzdy za období od 1.1.1996 do 31.12.1998 a dále pokud se domáhá náhrady mzdy za období od 1.1.2004 do 10.11.2004 po 30.000,- Kč za měsíc, vzal tedy zpět žalobu co do částky 1.350.000,- Kč. Požaduje však přiznat náhradu mzdy za období od 1.1.1999 do 31.12.2003 v částce 1.920.000,- Kč, tedy za 60 měsíců po 32.000,- Kč, rozšiřuje tedy žalobu o 120.000,- Kč. V rozsahu, ve kterém se žalobce oproti původní žalobě domáhal za 60 měsíců zaplatit navíc po 2.000,- Kč měsíčně, celkem tedy 120.000,- Kč, soud změnu žaloby připustil.

Žalovaná navrhla, aby žaloba byla zamítnuta. Potvrdila, že žalobce byl zaměstnán od 1.8.1978 u společnosti CHEMOPETROL, a. s. (původně státního podniku), že společnost CHEMOPETROL, a.s. dala žalobci dne 10.3.1995 výpověď z pracovního poměru podle § 46 odst. 1 písm. f/ zákoníku práce č. 65/1965 Sb. (dále jen ZP) a že ohledně této výpovědi byl veden shora uvedený spor, ve kterém byla určena neplatnost výpovědi, jak žalobce uvádí; právní moc rozsudku, kterým neplatnost výpovědi z pracovního poměru byla určena, nastala dne 16.4.1998. Žalovaná ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s. byla zapsána do obchodního rejstříku dne 28.4.1995 a v souvislosti se zahájením jejího provozu dne 1.1.1996 na základě protokolu o převodu pracovníků divize rafinérie CHEMOPETROL, a.s. byla podle § 250 ZP k žalované převedena část zaměstnanců společnosti CHEMOPETROL, a.s., v seznamu převáděných zaměstnanců žalobce nebyl uveden, protože o žalobě o určení neplatnosti výpovědi v té době ještě nebylo rozhodnuto. Poté, co neplatnost výpovědi byla určena, uzavřela společnost CHEMOPETROL, a.s. s žalobcem dne 13.10.1998 dohodu o skončení pracovního poměru retroaktivně dnem 11.5.1995 a současně mezi nimi byla uzavřena dohoda o narovnání, na základě které byla žalobci vyplacena částka 900.000,- Kč. Poté, co bylo v žalobcem shora uvedeném řízení pravomocně rozhodnuto o povinnosti žalované (ČESKÁ RAFINÉRSKÁ a.s.) přidělovat mu práci, byla mezi účastníky dne 5.11.2004 uzavřena dohoda o ukončení pracovního poměru a vypořádání všech vzájemných nároků, která obsahovala vyrovnaní veškerých nároků, které bylo nutno z hlediska legislativy vypořádat. Žalovaná se jí zavázala zaplatit žalobci částku 858.000,- Kč na náhradu všech nároků minulých i budoucích, které žalobce měl nebo mohl mít z titulu náhrady škody (skutečné škody, ušlé mzdy, ušlého zisku, odstupného, nemajetkové újmy apod.) z neplatného skončení pracovního poměru výpovědí ze strany bývalého zaměstnavatele. Mezi účastníky bylo dohodnuto, že výplata částky sjednané v této dohodě představuje konečné a celkové vypořádání všech nároků stran této dohody jakéhokoliv druhu z titulu neplatného skončení pracovního poměru. Žalobce v ní mimo jiné prohlásil, že se současně vzdává veškerých práv na náhradu mzdy z titulu neplatného ukončení pracovního poměru a případných dalších náhrad a že od okamžiku zaplacení nemá vůči žalované ani proti jejím případným právním nástupcům či jiným společnostem skupiny UNIPETROL, a.s. žádné další mzdové ani jiné podobné nároky z titulu neplatného skončení pracovního poměru. Zavázal se rovněž, že proti nim z důvodu neplatného skončení pracovního poměru žádné nároky neuplatní ani v budoucnosti, ať již soudně či mimosoudně. Pro případ porušení povinnosti některou ze stran byla sjednána smluvní pokuta ve výši 250.000,- Kč za každý jednotlivý případ porušení tohoto závazku. Sjednaná částka 858.000,- Kč byla žalobci vyplacena dne 10.11.2004. Žalovaná dále polemizuje s výsledky shora uvedeného soudního řízení, ve kterém bylo zjištěno, že zaměstnavatelem žalobce se stala ona,

konstatuje neplatnost shora uvedené dohody uzavřené mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a.s. se zdůrazněním, že částka 900.000,- Kč byla žalobci vyplacena bez právního důvodu. Dále namítla, že žalobce se nedomáhal, aby mu žalovaná přidělovala práci (v závěrečném návrhu však připustila, že tak učinil „spekulativně“ dopisem ze dne 26.1.2000), namítla nesprávnost okresním soudem ve věci 9 C 6192/2000 vysloveného názoru, že ten z účastníků, který způsobil, že druhý z účastníků nemůže plnit své povinnosti z pracovního poměru, nebo u něhož nastala překážka, která brání výkonu, je povinen druhému účastníkovi vyjádřit ochotu plnit povinnosti vyplývající pro něj z pracovního poměru, popřípadě mu sdělit odstranění překážky bránící výkonu práce. Z uzavření shora uvedené dohody mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a.s. žalovaná usuzuje, že žalobce jí projevil vůli nevykonávat práci podle pracovní smlouvy. Vyplacená částka 858.000,- Kč čistého není pouze náhradou mzdy za jeden rok, ale náhradou za více nároků, přičemž „vyplacená suma představovala průměrnou čistou mzdu zaměstnance zařazeného za obdobný (v té době neexistovala funkce, na kterou by měl být žalobce dle rozhodnutí soudu zařazen, ani neexistovala, už od vzniku vžalovaného, funkce, kterou vykonával co by zaměstnanec Chemopetrolu) výkon práce (s požadavky na vzdělání a praxi jako splňuje žalobce) za období od uplatnění přidělování práce podáním žalobního návrhu u soudu do dne podepsání předmětné dohody.“ Dle žalované soud nerozhodl v žádném případě o tom, že žalobce byl od 1.1.1996 do 10.11.2004 zaměstnancem žalované, ale jen rozhodl, že je povinna žalovanému přidělovat práci, žalovaná je nadále přesvědčena, že pracovní poměr mezi ní a žalobcem nikdy nevznikl. Pokud jde o úhradu 2.880.000,- Kč, není z žaloby jednoznačně patrné, o jaký právní titul žalobci jde; pokud by šlo o úslou mzdu, vznesla žalovaná námitku promlčení, a tuto námitku rozšířila později i pro případ, že by šlo o náhradu škody. Pokud jde o uplatněný nárok na vydání potvrzení o zaměstnání a pracovního posudku, žalovaná uvedla, že v zásadě je připravena tak učinit, ale s ohledem na okolnosti předcházející uzavření dohody o skončení pracovního poměru neví, jak by to měla provést.

Podle skutkových zjištění okresního soudu, která učinil v řízení předcházejícím vydání rozsudku v této věci ze dne 22.9.2014, dne 8.6.1995 bylo žalobcem zahájeno před Okresním soudem v Mostě pod sp.zn. 14 C 1708/95 řízení, v němž se žalobce domáhal určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané mu společností CHEMOPETROL, a.s. dopisem ze dne 8.3.1995. Rozsudkem č.j. 14 C 1708/95-45 ze dne 24.1.1997 bylo rozhodnuto, že výpověď z pracovního poměru ze dne 8.3.1995 daná žalobci společností CHEMOPETROL, a.s. je neplatná, tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 9 Co 245/97-96 ze dne 6.2.1998 a nabyl právní moci dne (jak je vyznačeno) 16.4.1998; účastníkem uvedeného řízení na straně žalované byla po celou dobu jeho trvání společnost CHEMOPETROL, a.s. a neplatnost výpovědi z pracovního poměru tak byla určena proti ní (*uvedené rozsudky*). Následně žalobou podanou u Okresního soudu v Mostě dne 1.12.2000 domáhal se žalobce, aby společnost ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a.s. bylo mimo jiné uloženo přidělovat mu práci dle pracovní smlouvy. Rozsudkem Okresního soudu v Mostě č.j. 9 C 6192/2000-80 ze dne 19.8.2003 bylo rozhodnuto, že uvedená společnost je povinna přidělovat žalobci práci [REDAKCE]

Uvedený závěr byl založen na zjištění, že (citována část odůvodnění rozsudku) Dne 28.4.1995 vznikla společnost Česká rafinérská, a.s., Litvínov (IČ: 62741772). Společnost jako dceřinnou založili Chemopetrol Group, a.s., a Kaučuk, a.s. (výpis z obchodního rejstříku vedený Krajským soudem v Ústí nad Labem, oddíl B, vložka 696). Na mimořádném zasedání představenstva Chemopetrol Group, a.s., ze dne 2.10.1995 bylo rozhodnuto o navýšení základního jmění společnosti Česká rafinérská, a.s., kromě jiného o peněžité vklady Chemopetrolu Group, a.s. (zápis ze dne 3.10.1995) a Valná hromada České rafinérské, a.s., navýšení základního jmění schválila (osvědčení vypracované notářem dne 6.10.1995, NZ 238/95, N 240/95). Protokolem o převzetí práv a povinností z pracovně-právních vztahů podle § 250 zák. práce, uzavřeného mezi Chemopetrolelem Group, a.s., a Českou rafinérskou, a.s., byla v souvislosti s rozhodnutím představenstva ze dne 2.10.1995 převedena do České rafinérské, a.s., delimitovaná část zaměstnavatele spojená s činností při výrobě a zpracování paliv a maziv, jejich nákupem, prodejem a skladováním, včetně dovozu (protokol ze dne 28.12.1996) a spolu s těmito činnostmi přecházejí i zaměstnanci uvedení v příloze č. 1 v protokolu (v tomto seznamu není žalobce uveden) ke dni 1.1.1996. V této příloze se uvádí rovněž seznam převáděných středisek (kont), mezi kterými je i konto žalobce č. 4301. Česká rafinérská, a.s., se zavázala, že přejímá vůči těmto zaměstnancům jejich práva a povinnosti z dosavadních pracovně-právních vztahů. Soud dovodil, že ač v seznamu převáděných zaměstnanců žalobce nebyl uveden, uvedený seznam nemá konstitutivní charakter, že profese jím vykonávaná byla rovněž převedena a žalovaná se stala od 1.1.1996 zaměstnavatelem žalobce. Jak soud uzavřel, dohodou uzavřenou mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a.s. dne 13.10.1998 pracovní poměr žalobce ukončen být nemohl, neboť uvedená společnost k tomuto datu již nebyla zaměstnavatelem žalobce a proto s ním nemohla ukončit pracovní poměr (uvedené rozsudky). Soud měl dále za zjištěné, že mimo dohody o skončení pracovního poměru a dohody o vypořádání nároků na náhradu škody uzavřených dne 13.10.1998 mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a.s. (shora uvedený rozsudek č.j. 9 C 6192/2000-80, dohoda) byla uzavřena mezi žalobcem a žalovanou dne 5.11.2004 dohoda o ukončení pracovního poměru a vypořádání všech vzájemných nároků, na základě které žalovaná žalobci dne 10.11.2004 vyplatila částku 858.000,- Kč (dohoda, prohlášení); uvedená dohoda byla uzavřena v reakci na shora uvedený potvrzující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.5.2004 (čl. I. dohody). Touto dohodou bylo předně sjednáno, že pracovní poměr mezi jejími účastníky se ukončuje dohodou ke dni 2.11.2004 (čl. II bod 1.). Čl. II. bodem 2. bylo sjednáno, že žalovaná se zavazuje zaplatit žalobci částku 858.000,- Kč „na náhradu všech nároků minulých i budoucích, které [redacted] má nebo by mohl mít z titulu náhrady škody (skutečné škody, ušlé mzdy, ušlého zisku, odstupného, nemajetkové újmy apod.) z neplatného skončení pracovního poměru ze strany bývalého zaměstnavatele“ s tím, že platba shora vedené částky „představuje konečné a celkové vypořádání všech nároků stran této dohody jakéhokoliv druhu z titulu neplatného skončení pracovního poměru.“ (čl. II. bod 3.). V čl. III. je sjednána splatnost částky 858.000,- Kč a uvedeno, že „[redacted] se tímto současně vzdává veškerých práv na náhradu mzdy z titulu neplatného ukončení pracovního poměru a případných dalších náhrad“. V čl. IV. bodu 1. dohody je uvedeno, že „[redacted] prohlašuje, že od okamžiku splnění výše uvedeného závazku ČESKOU RAFINÉRSKOU, tj. od okamžiku zaplacení, nemá vůči ČESKÉ

RAFINÉRSKÉ, ani proti jejím případným právním nástupcům či jiným společnostem skupiny UNIPETROL, a.s., žádné další mzdové ani jiné podobné nároky z titulu neplatného skončení pracovního poměru. Dále se zavazuje, že proti nim z titulu neplatného skončení pracovního poměru neuplatní ani v budoucnu žádné nároky, ať již soudně nebo mimosoudně a že nevede proti ČESKÉ RAFINÉRSKÉ žádné soudní spory, ani proti ní nepodal žádné žaloby či návrhy k soudním či správním orgánům.“ V čl. IV. bylo sjednáno, že při nesplnění některého ze závazků uvedených shora vzniká straně, které tento závazek neporušila, nárok na smluvní pokutu ve výši 250.000,- Kč za každý jednotlivý případ porušení tohoto závazku. Pokud jde o okolnosti, za jakých byla tato dohoda uzavřena, měl soud za zjištěné, že byla uzavřena poté, co byl žalobce vyzván, aby se k žalované dostavil, a že žalovaná měla s ohledem na výsledek soudního sporu, když již nemohla žalobce dále zaměstnávat (pracovní pozici určenou ve výroku soudu již neměla k dispozici) zájem věc definitivně vyřešit. Původně nabízená částka byla nižší, ale v průběhu jednání byla zvýšena, při jednání na žalobce nebyl vyvíjen psychický nátlak v tom smyslu, že by se nemohl svobodně rozhodnout; že v době uzavření dohody byl žalobce nezaměstnaný, bylo žalované známo (*výslech svědků [redacted] a [redacted]*). Neplatnost dohody o skončení pracovního poměru dle § 64 ZP uplatněna nebyla. Účastníci učinili nesporným, že od roku 1999 mohl být žalobcův výdělek minimálně 32.000,- Kč měsíčně. Z vývoje shora uvedených soudních sporů měl soud za zjištěné, že společnost CHEMOPETROL, a.s. ani žalovaná žalobci nikdy neoznámili, že se od 1.1.2006 stal zaměstnancem žalované. Společnost CHEMOPETROL, a.s. tvrdila, že pracovní poměr žalobce již před 1.1.1996 skončil výpovědí, a o neplatnosti výpovědi (ipso facto o tom, že pracovní poměr neskončil) muselo být rozhodnuto shora uvedenými rozsudky; žalovaná vytrvale tvrdí, že žalobce se nestal jejím zaměstnancem po celou dobu trvání řízení ve věci 9 C 6192/2000 pravomocně ukončeného dne 18.10.2004 (*rozsudky v těchto věcech*), a je o tom přesvědčena dosud (*její výslovné vyjádření v této věci*). Účastníci učinili nesporným, že žalobcova mzda od roku 2009 by činila nejméně 32.000,- Kč měsíčně.

Soud neprovedl listinné důkazy navrhovanými žalovanou (*zaslání plné moci, podací listek*), jako zcela nepotřebnými (netýkajícími se skutkových tvrzení účastníků rozhodných pro posouzení věci) ani listinnými důkazy navrhovanými žalobcem (dopis dopisy žalobce společnosti CHEMOPETROL, a.s. a UNIPETROL, a.s., zápis ze schůzky o řešení případu [redacted] dopis ČSSZ) jako pro posouzení věci nepotřebnými a netýkajícími se pro posouzení věci významných tvrzení žalobce).

Právně soud věc v projednávané věci s ohledem na nepravou retroaktivitu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (§ 364 odst. 2) posoudil podle zákoníku práce č. 65/1965 Sb. účinného do 31.12.2007 (ZP). Na žalobcem uplatněné právo na náhradu ušlé mzdy tak připadá možnost použití ustanovení § 61 odst. 1 ZP, podle kterého dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytovat mu náhradu mzdy do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru nebo kdy bylo pravomocně rozhodnuto o neplatnosti rozvázání pracovního poměru. V případě, že zaměstnavatel odpírá zaměstnance zaměstnat i v

době po té, co bylo pravomocně rozhodnuto o neplatnosti rozvázání pracovního poměru, je právo zaměstnance na náhradu mzdy dáno ustanovením § 130 odst. 1 ZP, podle kterého nemohl-li zaměstnanec konat práci pro jiné překážky na straně zaměstnavatele, než jsou prostoje a přerušení práce způsobené nepříznivými povětrnostními vlivy, poskytne mu zaměstnavatel náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku, pokud předpisy uvedené v § 131 nestanoví jinou výši náhrady mzdy. V rozsahu, který je předmětem řízení, požaduje žalobce plnění za období od 1.1.1999 do 31.12.2003. Jde o období následující po 16.4.1998, kdy nabyl právní moci shora uvedený rozsudek, jímž byl určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru, a proto žalobcem uplatněný nárok je nárokem upraveným § 130 odst. 1 ZP.

Pokud jde o dne 5.11.2004 (tedy ne dne 10.11.2004 – tohoto dne jen žalobce uznal svůj podpis na dohodě za vlastní) mezi účastníky uzavřenou Dohodu o ukončení pracovního poměru a vypořádání všech vzájemných nároků (dále jen „dohoda“), účelem dohody bylo ukončení pracovního poměru mezi účastníky a vypořádání majetkových vztahů mezi účastníky. Ve vztahu k ukončení pracovního poměru se na věc vztahuje ustanovení § 43 ZP, a protože neplatnost skončení pracovního poměru touto dohodou nebyla uplatněna u soudu (§ 64 ZP), platnost tohoto ujednání již nemůže být soudem přezkoumávána. Pokud jde o v dohodě (od dohody o skončení pracovního poměru oddělitelná) obsažená „majetková ujednání“, jejich účelem bylo uspořádat majetkové vztahy mezi účastníky tak, že žalovaná se zavázala žalobci zaplatit částku 858.000,- Kč na náhradu všech jeho nároků „minulých i budoucích“, které žalobce měl nebo by mohl mít z důvodu neplatného skončení pracovního poměru výpovědi danou mu společností CHEMOPETROL, a.s. ze dne 8.3.1995; v bodu III. a IV.1. sjednané „protiplnění“ žalobce je citací uvedeno shora. Uzavření dohody takového typového druhu umožňovalo ustanovení § 259 ZP (dohoda o sporných nárocích, narovnání), podle uvedeného ustanovení účastníci mohou upravit nároky mezi nimi sporné dohodou, která musí být učiněna písemně, jinak je neplatná. Důsledkem narovnání je zánik dosavadního nároku a jeho nahrazení novým vymezením práv a povinností účastníků obsaženým v dohodě. Z hlediska obsahových náležitostí musí dohoda obsahovat označení nároku, který je mezi účastníky sporný, a vymezení práv a povinností, které mají na místě dosavadního nároku mezi účastníky platit. Narovnání, jehož obsahem nebo účelem by bylo například prominutí dluhu, vzdání se práva, započtení nároku zaměstnance na nárok zaměstnavatele apod., je neplatným právním úkonem. Prostřednictvím narovnání se zaměstnanec nemůže předem vzdát svých práv (Součková, M. a kol., Zákoník práce. Komentář. 4. vydání. Praha: C.H.Beck 2004, str. 689). Platnost dohody o narovnání je limitována ustanoveními § 242 ZP, podle kterého neplatný je právní úkon, který a/ se svým obsahem nebo účelem příčí zákonu nebo jej obchází nebo se jinak příčí dobrým mravům, b/ který nebyl učiněn svobodně, vážně, určitě nebo srozumitelně, c/ kterým se zaměstnanec předem vzdává svých práv, d/ který učinil zaměstnanec jednajíc v duševní poruše, která ho činí k tomuto právnímu úkonu neschopným, a e/ nemá-li ten, kdo jej učinil, způsobilost k právním úkonům (odst. 1). Vztahuje-li se důvod neplatnosti jen na část právního úkonu, je neplatná jen tato část, pokud z povahy právního úkonu nebo z jeho obsahu nebo z okolností, za nichž k němu došlo, nevyplývá, že tuto část nelze oddělit od ostatního obsahu. Jak z ujednání dohody (čl. II bod 1.) vyplývá, není v nejen přesně vymezeno, které nároky z neplatného skončení pracovního poměru mezi účastníky

jako sporné by jí měly být nahrazeny (“... nemajetkové újmy apod.”), ale explicitně jí je sjednáno, že závazkem žalované zaplatit žalobci dohodnutou zanikají i “všechny nároky minulé i budoucí”. Závazkem zaplatit dohodnutou částku tak měla být nahrazena a/ neurčitá množina práv a povinností vyplývajících z neplatného skončení pracovního poměru včetně b/ práva, která v budoucnu teprve mohla vzniknout, přičemž nelze identifikovat, v jakém rozsahu sjednaná částka byla určena k náhradě identifikovatelných nároků (např. náhrada ušlé mzdy) a v jakém k náhradě nároků neidentifikovatelných (... nemajetková újma a pod.) a nároků budoucích. Z těchto důvodů podle § 242 odst. 1 ZP dohodu uzavřenou mezi účastníky pro neurčitost (písm. a/) a písm c/, neboť žalobce se jí předem vzdal svých práv, soud posoudil jako neplatnou.

Pokud jde o promlčení v pracovněprávních vztazích (to k námitce žalované), podle § 261 ZP nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn u soudu ve lhůtě v tomto zákoníku stanovené. K promlčení soud přihlédne, jen jestliže se ten, vůči se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok účastníku, který jej uplatňuje, přiznat (odst. 1). Podle § 262 ZP lhůta počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé (odst. 1). Podle § 263 ZP pokud není v tomto zákoníku stanoveno jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků tři roky (odst. 1). Lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí dva roky; počne běžet ode dne, kdy se poškozený doví o tom, že škoda vznikla, a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se však promlčí, nebyl-li uplatněn ve lhůtě tří let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, deseti let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li škodu na zdraví (odst. 3). V projednávané věci, pokud jde o uplatněný peněžitý nárok, by námitkou promlčení byl, při posouzení nároku podle § 130 odst. 1 ZP, zasažen interval tří let před podáním žaloby dne 25.7.2006, a v případě posouzení nároku jako nároku na náhradu škody (viz níže) interval dvou let počítaných od téhož data (subjektivní dvouletá lhůta dle § 263 odst.3 ZP), když o přechodu pracovního poměru žalobce věděl již dříve.

Soud uzavřel, že proto, že o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru (rozsudek Okresního soudu v Mostě č.j. 14 C 1708/95-45 ze dne 24.1.1997 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 9 Co 245/97-96 ze dne 6.2.1998) bylo pravomocně rozhodnuto ve sporu vedeném mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a.s.; byla neplatnost výpovědi určena jen vůči této společnosti. Podle § 159a občanského soudního řádu (dále jen OSŘ) nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení (odst. 1), v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány (odst. 3), jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby projednávána znovu (odst. 4). Posledně uvedené rozsudky soud posoudil jako pro žalovanou nezávazné s tím, že při rozhodování o náhradě mzdy podle ustanovení § 130 odst. 1 ZP za dobu 1.1.1999 do 31.12.2003 je tak třeba přihlédnout ke skutečnosti, že by žalovaná mohla být pokládána za zaměstnavatele, který by byl povinen přidělovat žalobci po pravomocném určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru práci podle pracovní smlouvy, jen kdyby byla pravomocným soudním rozhodnutím určena

neplatnost výpovědi z pracovního poměru vůči ní, což se nestalo. Jestliže byla neplatnost rozvázání pracovního poměru pravomocným rozhodnutím soudu určena pouze proti dosavadnímu zaměstnavateli zaměstnance, ačkoliv jeho práva a povinnosti z pracovního poměru přešla ještě před tímto rozhodnutím soudu na jiného (přejímajícího zaměstnavatele), je třeba při rozhodování o nároku žalobce na náhradu mzdy poskytované při překážce v práci na straně zaměstnavatele, spočívající v tom, že nepřiděluje zaměstnanci práci, vycházet z uvedeného pravomocného (nezměnitelného a závazného) soudního rozhodnutí. Platí proto, že ve vztahu k přejímajícímu zaměstnavateli, na něhož přešla práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu zaměstnance, je pracovní poměr rozvázán platně a že zaměstnanec tudíž nemůže vůči němu mít nárok na náhradu mzdy podle § 130 odst. 1 ZPr1965; protože nárok na náhradu mzdy podle § 130 odst. 1 ZPr1965 nespočívá v neplatném rozvázání pracovního poměru, ale v tom, že zaměstnavatel nepřiděluje svému zaměstnanci v rozporu s § 35 odst. 1 písm. a) ZPr1965 práci podle pracovní smlouvy a že práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu k zaměstnanci přešla na základě smlouvy na přejímajícího zaměstnavatele, nemá zaměstnanec nárok na náhradu mzdy podle § 130 odst. 1 ZPr1965 ani vůči dosavadnímu zaměstnavateli (Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 268/2012 – Výběr NS 2582/2013). Soud tak uzavřel, že z tohoto důvodu na náhradu mzdy podle § 130 odst. 1 ZP proto žalobce vůči žalované nemá. Podle názoru prvního stupně, když ve shora uvedené obdobné věci posuzované Nejvyšším soudem byla připuštěna možnost ze shora uvedeného důvodu (§ 159a OSŘ) nevymahatelný nárok posoudit jako náhradu škody v důsledku možného porušení notifikační povinnosti dle § 250 odst. 1, 2 ZP (chybou ve psaní byl uveden § 151 odst. 1, 2 ZP), v dané věci žalobci nevznikl ani nárok na náhradu škody. Tento názor odůvodnil tím, že v době přechodu pracovního poměru žalobce ze společnosti CHEMOPETROL, a.s. na žalovanou dosavadnímu zaměstnavateli ani přejímajícímu zaměstnavateli tato notifikační povinnost ZP uložena nebyla.

Proto soud uplatněný nárok na zaplacení částky 1.920.000,- Kč rozsudkem ze dne 22.9.2014, č.j. 45 C 172/2012-149 zamítl (výrok I.), řízení co do částky 1.350.000,- Kč pro částečné zpětvzetí žaloby zastavil (výrok II.) a rozhodl, že žalovaná nemá proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení (výrok VI.); v dalších výrocích soud rozhodoval ve věci vydání potvrzení o zaměstnání a pracovního posudku.

Proti výroku I. uvedeného rozsudku podal žalobce odvolání, na základě kterého Krajským soudem v Ústí nad Labem byl tento rozsudek ve výroku I. a v závislém nákladovém výroku VI. zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Dle názoru krajského soudu soud prvního stupně zatížil řízení vadou, tím, že měl dán k rozhodování prostor o částce 1.650.000,- Kč (tedy rozdíl mezi uplatněnou částkou 3.000.000,- Kč a zpět vzatou částkou 1.350.000,- Kč); dále soud nerozhodl o připuštění jasně vymezeného návrhu žalobce, který se domáhal náhrady mzdy za období od 1.1.1999 do 31.12.2003 v částce 1.920.000,- Kč. Krajský soud rovněž konstatoval právní vady odůvodnění rozsudku. Není zřejmé, porušení jaké notifikační povinnosti měl soud na mysli, když schází údaj o tom, o jaké ustanovení zákoníku práce (když ustanovení § 150 odst. 1, 2 zákoníku práce se zjevně dané věci netýká) a v jakém období účinné svou úvahu v tomto směru opřel. Závěr, podle něhož by žalobce

nemohl mít nárok na náhradu mzdy za požadované období (zvláště v kontextu se závěry rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 19.8.2003) z jiného důvodu (když pravomocným soudním rozhodnutím nebyla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru vůči žalované) se jeví předčasným, když okresní soud se z pohledu tohoto jiného právního posouzení věci dostatečně nezabýval, resp. jeho závěry v tomto směru není možné adekvátně přezkoumat.

Následně se účastníci k věci opětovně vyjádřili. Žalobce tak, že trvá na tom, že jeho nárok podle § 130 ZP je dán, když v předchozím soudním řízení bylo rozhodnuto, že žalovaná byla jeho zaměstnavatelem a byla jí uložena povinnost přidělovat mu práci; jestliže by platil výklad rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 268/2012 tak, jak byl podán soudem prvního stupně, nemohla by ani být vyslovena povinnost žalované přidělovat mu práci. Pokud by nárok nebyl posouzen jako nárok na náhradu mzdy, ale jako nárok na náhradu škody, nelze (ne)vznik takového nároku spojovat pouze s tím, že žalované ani jejímu právnímu předchůdci nebyla uložena notifikační povinnost, ale ve vztahu ke všem povinnostem zaměstnavatele, konkrétně k povinnosti přidělovat žalobci práci (zvláště v kontextu rozsudku č.j. 9 C 6192/2000-80). Žalovaná stručně zrekapitulovala své stanovisko, že se nikdy nestala žalobcovým zaměstnavatelem a především poukázala na existenci shora uvedené dohody mezi ní a žalobcem ze dne 5.11.2004, přičemž zdůraznila, že tato dohoda, kterou mimo jiné byly kompenzovány žalobcovy mzdové nároky či nároky z titulu náhrady škody, byla uznána jak Krajským soudem v Ústí nad Labem (sp. zn. 34 C 168/2010), tak i Vrchním soudem v Praze (3 Co 40/2015) v řízení o náhrady nemajetkové újmy 5 mil. Kč za platnou.

Po vrácení věci se soud prvního stupně předně vymezil předmět řízení tak, že v intencích právního názoru soudu druhého stupně připustil změnu žaloby tak, že jím je nárok na náhradu mzdy za období od 1.1.1999 do 31.12.2003 v částce 1.920.000,- Kč, a pokud jde o skutkový stav, vycházel ze shora uvedených skutkových zjištění, která nebylo třeba nijak doplňovat, a na která odkazuje. Pokud jde o právní hodnocení věci, měl-li by být uplatněný nárok (jak také prioritně je uplatňován) posouzen jako nárok na náhradu mzdy podle § 130 ZP, soud odkazuje na shora uvedené závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 268/2012 s tím, že žalovaná by mohla být pokládána za zaměstnavatele, který by byl povinen přidělovat po pravomocném určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru práci podle pracovní smlouvy, jen kdyby byla pravomocným soudním rozhodnutím určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru vůči ní. Co do kontextu tohoto závěru s rozsudkem Okresního soudu v Mostě č.j. 9 C 6192/2000-80 ze dne 19.8.2003 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 12 Co 646/2003-93 ze dne 28.5.2004 (pravomocnými 18.10.2004), žalované sice byla uložena povinnost žalobci přidělovat práci, tato povinnost jí však vznikla jen v důsledku těchto rozhodnutí a až poté, co nabyly právní moci (18.10.2004); náhrada je požadována za období do 31.12. 2003. Výrokem (zejména nabyvším právní moci po skončení období, za které je požadována náhrada mzdy) ukládajícím žalované povinnost přidělovat žalobci práci nemůže být soud rozhodující jako v tomto případě o nároku na náhradu mzdy (zejména jde-li o náhradu mzdy za období předcházející právní moci výroku o povinnosti přidělovat práci) vázán. Je pravda, že v řízení o uložení povinnosti přidělovat práci

soud musel jako předběžnou otázku vyřešit, zda se žalovaná stala žalobcovým zaměstnavatelem, a uzavřel, že ano. Tím, jak v jiném řízení byla vyřešena předběžná otázka, však není soud vázán (např. usnesení Nejvyššího soudu 23 Cdo 1073/2015 ze dne 19.6.2015), a pokud byla žalované uložena povinnost přidělovat žalobci práci, stalo se tak pravomocně až po skončení období, za které je žádána náhrada.

Pro případ posouzení uplatněného nároku jako nároku na náhradu škody platí, že v době, kdy přechodu žalobcova pracovněprávního poměru ze společnosti CHEMOPETROL, a.s., na žalovanou (zde soud hypoteticky vychází ze shora uvedeného vyřešené předběžné otázky), nebyla zákoníkem práce ve znění účinném do 31.12.1995 uložena povinnost informovat příslušný odborový orgán nebo radu zaměstnanců ani žalobce o přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů (notifikační povinnost upravená § 250 odst. 1, 2 zákoníku práce účinného od 1.1.2000), proto žalovaná (s možným důsledkem vzniku odpovědnosti za škodu) tuto povinnost nemohla porušit – tolik k v odůvodnění v předchozím rozsudku soudu prvního stupně uvedené notifikační povinnosti. Žádnou jinou skutečnost (mimo porušení povinnosti přidělovat práci), která by zakládala žalobcovo právo na náhradu škody, žalobce, jak výslovně uvedl, uvést nemůže. Ve vztahu k tvrzenému vzniku nároku na náhradu škody z důvodu nepřidělování práce je třeba uvést, že nárok na náhradu mzdy v tomto případě byl speciálně upraven § 130 ZP jako nárok na náhradu mzdy, proto se ho nelze domáhat jako náhrady škody. Především však, což platí i pro případ posouzení uplatněného nároku jako nároku na náhradu škody, žalovaná vznesla námitku jeho promlčení. Protože žaloba byla podána dne 25.7.2006, v případě posouzení nároku (uplatněného za období do 31.12.2003) jako nároku na náhradu škody je nárok na náhradu škody v subjektivní dvouleté lhůtě promlčen (k promlčení viz shora rekapitulované odůvodnění předchozího rozsudku vydaného soudem prvního stupně). Uplatněný nárok tak nelze přiznat ani jako nárok na náhradu škody. Konečně třeba uvést, že dohoda mezi účastníky ze dne 5.11.2004 byla jak Krajským soudem v Ústí nad Labem (sp. zn. 34 C 168/2010), tak i Vrchním soudem v Praze (3 Co 40/2015) v řízení o náhrady nemajetkové újmy 5 mil. Kč uznána jako za platnou, soud tento závěr vyšších soudů akceptuje, přičemž v čl. III. této dohody se žalobce vzdal případných dalších náhrad, což nepochybně zahrnuje i (již v té době případně existující, nikoli v budoucnosti vzniklé) právo na náhradu mzdy.

Z těchto důvodů soudu nezbylo, než žalobu zamítnout (výrok I.).

Soud podle 140 odst. 2 OSŘ přiznal k rukám ustanoveného žalobcova zástupce odměnu za zastupování, náhradu jeho hotových výdajů a náhradu DPH v uplatněné výši 19.801,50 Kč (výrok II.). Tato částka sestává z mimosmluvní odměny za 3 úkony právní služby po 5.000,- Kč dle § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b/, d/ a g/, § 12a odst. 1, 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif – dále jen AT) za první poradou včetně převzetí a přípravu zastoupení, sepis vyjádření a účast při soudním jednání, dále 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 11, 13 odst. 3 AT, náhrady za promeškaný čas za 2 započaté půlhodiny po 100,- Kč dle § 14 odst. 1, 3 AT, cestovné OA advokáta na trase Louny-Most a zpět (celkem 50 km) při spotřebě 8,8 l BA 95, ceně 29,70 Kč/l a základní náhradě za 1 km ve

výši 3,80 Kč v celkové výši 320,50 Kč, 21% DPH k součtu předchozích částek (§ 137 odst. 1, 3 OSŘ).

Žalovaná v řízení uplatnila právo na náhradu nákladů řízení ve výši 238.881,88 Kč. Podle § 150 OSŘ jsou-li tu důvody zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení přiznat. Při zkoumání, zda jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží k majetkovým, sociálním osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení jakož i k okolnostem sporu. Pokud jde o poměry žalobce, soud zjistil, že je rozvedený, nemajetný a pobírá důchod ve výši 8.600,- Kč. Žalovaná (v době rozhodování soudu, když k 1.1.2017 zanikla) byla i z hlediska celostátního významným podnikatelem především v oblasti chemického průmyslu se základním kapitálem přes devět miliard korun. Vyčíslené náklady řízení tak ve vztahu k majetkovým a sociálním poměrům žalobce jsou pro něj likvidační, pro žalovanou zanedbatelné. Mimo to je třeba vzít v úvahu okolnosti sporu, který má svůj původ v protiprávním jednání předchozího žalobcova zaměstnavatele, které následně dlouhodobě poznamenalo (nejméně) jeho profesionální dráhu a zapříčinilo finanční ztrátu, které se nemůže domoci z velké části ze shora uvedených formálních důvodů. Proto soud žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

V Mostě dne 8. prosince 2016

JUDr. Jiří Zelenka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Strolená

